

“मीठे बच्चे- बाबा आउनु भएको छ तिमी बच्चाहरूको महफिलमा, अहिले तिमी ज्ञान अमृतको महफिल मनाइरहेका छौ, तिमी यात्रा अब पूरा भयो, वापस घर जानु छ।”

प्रश्न:- अनेक प्रकारका तुफानमा यादलाई सहज बनाउने विधि के हो?

उत्तर:- शरीर निर्वाह गर्दै पनि ५-१० मिनट बुद्धिलाई शिवबाबामा लगाउने कोशिश गर, यो शरीरलाई भुल्दै जाऊ। म अशरीरी आत्मा हुँ, पार्ट खेलनको लागि यस शरीरमा आएको हुँ। अब फेरि अशरीरी बनेर घर जानु छ। यसरी आफू सँग कुरा गर। एक सत्य बाबा सँग बुद्धिको सङ्गत रहोस्, अरू सङ्गतबाट आफ्नो सम्हाल गन्यौ भने याद सहज हुन्छ।

गीत:- आ गये दिल में तू.....

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले गीत सुन्यौ र यसको अर्थ पनि दिलबाट बुझ्यौ होला। फेरि पनि बाबा सम्झाउनुहुन्छ किनकि अहिले बाबा यस महफिलमा आउनु भएको छ। महफिल तिमी पनि छ, सारा दुनियाँको पनि छ। भगवान् भन्नुहुन्छ- म आउँछु नै भक्तहरूको महफिलमा, त्यसैले सबै भक्त ठहरिए। तिनीहरूमध्ये पनि खास ती भक्तहरूको महफिलमा आउँछु, जो भक्त म परमपिता परमात्माबाट वर्सा लिन आएका छन्। जुन आत्माका बुद्धिमा अहिले परमपिता परमात्माको याद छ, उनीहरूको महफिलमा हाजिर छु। महफिलमा केही खुवाउने, पिलाउने गरिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान अमृतको महफिल गराइरहेको छु। जो आएर बाबाका बनेका छन्, उनीहरूले सम्झन्छन्- बाबा हाम्रो महफिलमा आउनु भएको छ। फेरि नम्बरवार सबैलाई लिएर जानुहुन्छ। हुन त महफिल सबैको लागि हो तर खास गरी तिमी बच्चाहरूको हो। जहाँ बाबा हुनुहुन्छ त्यहाँ हामी बच्चाहरू पनि हुनेछौं। बाबा भन्नुहुन्छ- म पनि अशरीरी हुँ, तिमी पनि जब अशरीरी थियौ तब मेरो साथमा थियौ। याद दिलाउनुहुन्छ- ५ हजार वर्ष भयो। “धेरै समय पहिले” भन्छन् नि! ५ हजार वर्षभन्दा लामो यात्रा त कुनै हुँदैन। शिव भगवान् कहिले आउनु भएको थियो भन्ने कुरा बच्चाहरूले भुलेका छन्, उहाँको जयन्ती मनाइरहन्छन्। भन्दछन्- धेरै समय अघि आउनु भएको थियो, तर कहिले आउनु भएको थियो, यो कसैलाई थाहा छैन। कोही भन्छन्- लाखौं वर्ष भयो, कोही के भन्छन्। एक्युरेट त कसैलाई पनि थाहा छैन। यो त बाबाले नै बताउन सक्नुहुन्छ। भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! ५ हजार वर्ष पहिले पनि म तिमी बच्चाहरूको पासमा यस महफिलमा आएको थिएँ। दुनियाँमा शिवजयन्ती त मनाउँछन्। त्यस दिन गएर उनीहरूलाई कति वर्ष भयो भनेर सोध। गान्धीको जयन्ती मनाएका बेला त यति वर्ष भयो भनेर झट्ट बताउँछन्..... शिवको कसैले बताउन सक्दैन। तर तिमी बच्चाहरू जान्दछौ- शिव आउनु भएको त धेरै वर्ष भयो। उनीहरू त केही जान्दैनन्। भन्दछन्- जन्म-मरणरहित हुनुहुन्छ, नाम-रूपबाट अलग हुनुहुन्छ। यदि नाम-रूपबाट अलग हुनुहुन्छ भने फेरि जयन्ती कसको मनाउँछन् त? त्यसैले नाम-रूपबाट अलग हुन सक्नुहुन्न। अवश्य भारतखण्डमा नै आउनु भएको थियो तब त जयन्ती मनाउँछौ नि। फेरि नाम-रूपबाट अलग कसरी भन्दछौ? याद गछौं तर उहाँ कहिले आउनु भएको थियो? भगवान् अवश्य भक्तिको समय पूरा भएपछि आउनुहुन्छ। भगवान् कुन रूपमा आउनुहुन्छ, यो कसैले पनि जान्दैनन्। धेरै

युक्तिपूर्वक कसैलाई सोध्नुपर्छ र फेरि सम्झाउनु छ। भगवान् त निराकार हुनुहुन्छ। तपाईं उहाँको पूजा गर्नुहुन्छ, भन्नुहुन्छ— हे परमात्मा, हे भगवान्, उहाँलाई कसैले देवता त भन्दैनन्। देवताहरू ब्रह्मा, विष्णु, शंकर हुनुहुन्छ। यसरी यी चित्रहरूमा पनि सम्झाउनुपर्छ। तिमी शिवको मन्दिर गयो भने सोध्नेछौ— उहाँ कहिले आउनु भएको थियो, कसरी आउनु भएको थियो? निराकारी दुनियाँबाट त सबै आउँछन्। परमपिता परमात्मालाई पतित-पावन भन्दछन् भने उहाँले के गर्नु भएको थियो? पतितलाई पावन कसरी बनाउनुभयो? अवश्य साकारमा आएर मुखबाट सम्झाउनु भएको हुनुपर्छ। कुनै शिक्षा दिनु भएको थियो। यतिकै त कसैले भन्न सक्दैन। अवश्य मनुष्य तनमा नै आउनुहुन्छ। भगवान् आउनुहुन्छ नयाँ दुनियाँ रचन। त्यसैले अवश्य कसैको तनमा आउनु भएको थियो। भनिन्छ— ब्रह्मा मुखबाट मनुष्य सृष्टि रचनुभयो। ब्राह्मण सृष्टि नाम लेखिएको छैन। ब्रह्मा मुख कमलबाट मनुष्य रचिन्छन् भने अवश्य ब्रह्माका बच्चा ब्राह्मण नै हुनुपर्छ। प्रजापिता ब्रह्माले त अवश्य ब्राह्मण ब्राह्मणीलाई रचनुभयो। केवल पुरुष रचेको भए त वृद्धि कसरी हुन सक्थ्यो? केवल नारी रचेको भए पनि वृद्धि हुन सक्ने थिएन? यसैले दुवै छन्, ब्रह्माकुमार र कुमारीहरू। नत्र ब्राह्मण सम्प्रदाय कसरी बन्ने थियो। परमपिता परमात्मा निश्चय नै रचयिता हुनुहुन्छ, ब्रह्माद्वारा मनुष्य सृष्टि रचिन्छ भने ब्रह्मा तनमा आउनुपर्छ। यी कुरा जसले राम्ररी बुझेर धारण गर्छ उसैले सम्झाउन सक्छ, जो पूरा राजयोगी हुन्छ, बाबालाई र राजाईलाई याद गर्छ, जसको लागि बाबा नै भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! स्वदर्शन चक्रधारी बन। सबैले त पूरै याद गर्दैनन्। बाबाको पासमा आउँछन्, भन्छन्— ज्ञान त सहज छ, चक्रलाई पनि बुझेको छु। ८४ जन्मको रहस्य पनि राम्ररी बुझेको छु। ८४ जन्म त अवश्य लिनु छ र जो पहिलो नम्बर लिने आत्मा छ उसैले ८४ जन्म लिन्छ, यो त सब ठीक छ। तर यादमा रहनु, यो धेरै गाह्रो छ। योगमा अनेक प्रकारका तुफान आउँछन्, त्यसलाई कसरी वश गर्ने? त्यसको उपाय के हो, कुनचाहिँ समय हो जसमा राम्ररी याद गर्न सकिन्छ? बाबाले सम्झाउनु भएको छ— हिँड्दा डुल्दा, उठ्दा बस्दा याद गर। अहिले तिमी यहाँ बसेका छौ, मैले तिमीलाई सोध्छु— श्रीमतीलाई याद गर्छौ? अब श्रीमती नाम सुन्ने बित्तिकै बुद्धि उनीतर्फ गयो। बुद्धिको काम भयो नि। त्यसरी नै तिमी कुनै काम शरीर निर्वाहको लागि गर्दैछौ भने पनि बुद्धि शिवबाबा सँग लगाउने कोसिस गर। ५ मिनेट १० मिनेट भए पनि याद गर। अवश्य यो मायाले पनि विघ्न ल्याउँछ। डगमग बनाउने धेरै शक्तिशाली तुफान आउँछन्। तर फेरि पनि तिमी आफ्नो पुरुषार्थ गरिराख। यस शरीरलाई भुलाउनु अथवा बाबाको यादमा रहनु, कुरा एउटै हो। आफूलाई अशरीरी आत्मा सम्झनुपर्छ। म वास्तवमा अशरीरी थिएँ। पार्ट बजाउनको लागि यो शरीर लिएको हुँ फेरि अशरीरी बनेर घर जान्छु। बुद्धिमा केवल बाबा र बाबाको घर याद होस्, बाबाको घर जहाँ हो त्यहीँ अब जानु छ। फेरि बुद्धिमा छ— बाबाको वर्सा हो सत्ययुग। त्यसैले एक बाबाको यादले त्यो पनि याद आउँछ। भक्तिमार्ग अथवा ज्ञानमार्गमा बुद्धि त अरूतिर जान्छ। कन्याको मगनी भएपछि एक अर्काको याद रहन्छ। भक्ति गर्न कोही बस्दा पनि मायाले विघ्न ल्याउँछ। बुद्धि धन्धा आदितर्फ जान्छ। मायाको दुश्मनी छ नि। भक्तले देवताहरूलाई याद गर्छन् तैपनि बुद्धि अरूतिर भाग्छ। मायाले बुद्धिलाई एक ठाउँमा लाग्न दिँदैन। अफिसमा जान्छौ, त्यहाँ पनि अफिसकै कार्यमा बुद्धि रहन्छ। परीक्षा पास गरेकाले यो काम गर्नुपर्छ। त्यसमा बुद्धि चाहिन्छ। अव्यक्त

चीजमा बुद्धि लगाउँदा मायाले हैरान गर्छ। भक्तहरूलाई पनि धेरै मुस्किलले साक्षात्कार हुन्छ। जब तीव्र भक्ति गर्छन् तब बाबा खुशी हुनुहुन्छ। अहिले त भक्तिको कुरै छैन। अहिले त ज्ञान छ। वास्तवमा भक्ति पनि एकको गर्नुपर्छ। अव्यभिचारी भक्ति भयो भने साक्षात्कार पनि हुन्छ। आजकाल त व्यभिचारी बनेका छन्। सबैलाई याद गरिरहन्छन्, त्यसैले बाबा साक्षात्कार पनि गराउनुहुन्छ। एकमा पूरा निश्चय भयो भने बाबाले साक्षात्कार पनि गराउनु हुन्छ। त्यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ— म एकलाई याद गर। मुखबाट केही पनि भन्नु छैन। तिमीले श्रीमतीलाई याद गर्दा मुखबाट केही भन्नुपर्छ र? विचार चल्ने बित्तिकै बुद्धि भागिहाल्छ। यहाँ बेहदको बाबा त सदा सुख दिनेवाला हुनुहुन्छ। तिमी सम्बन्ध परमपिता परमात्मा सँग गराइन्छ। उहाँलाई याद गर्ने प्रयत्न गर। मायाले त तुफान ल्याउँछ। सारा दुनियाँ दुश्मन बन्छ तैपनि बाबालाई नभुल। जति बाबालाई याद गर्छौ त्यति विकर्म विनाश हुन्छ। यस्ता धेरै मानिस हुन्छन् जसले सारा दिन भगवान्को नाम पनि लिंदैनन्। धेरै खराब सङ्गत हुन्छ। त्यसैले गायन छ— संगतले तार्छ, कुसंगतले डुबाउँछ। सत्य परमपिता परमात्माको सङ्गतले नै पतितबाट पावन बनाउँछ। अहिले त सारा दुनियाँ पतित छ, उनीहरूलाई पतित पावनको सङ्गत चाहियो। त्यसैले अवश्य उहाँलाई यहाँ साकारमा आउनुपर्छ नि। सत्य छ नै एक। तिमी सत्यको महफिलमा बसेका छौ। जान्दछौ— अहिले हामी आत्माहरूको सङ्गत परमपिता परमात्मा सँग छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मेरो यादले तिमी विकर्म विनाश हुन्छ। केवल सङ्गत भयो भने मुरली त सुन्छौ नै, बाँकी के गर्छौ, बुद्धिको योग पनि बाबा सँग हुनुपर्छ। बुद्धिको योग बाबा सँग लागेको छ भने उहाँले नै तार्नुहुन्छ अर्थात् पावन बनाउनुहुन्छ। पावन नबनिकन उहाँको पासमा कोही जान सक्दैन। बाबा स्वयं सिकाउनुहुन्छ— म सँग कसरी योग लगाउने? पढाउनको लागि स्वयं आएर सामुन्नेमा रहनु हुन्छ। बुद्धिको योग अरूबाट तोडेर एक सँग जोड्नु छ तब विकर्म विनाश हुन्छ, अरू कुनै उपाय छैन। पावन दुनियाँ हो स्वर्ग, वहाँको सुख अपार छ। यस्तो होइन, वहाँ पनि दुःख छ, दैत्य छन्। वहाँ त दुःखको नाम निशान रहँदैन, त्यो पनि २१ जन्मको लागि। बाबा त यहाँ आएर पढाउनुहुन्छ। भगवानुवाच— म तिमीहरूलाई राजाहरूको राजा बनाउने सहज राजयोग सिकाउँछु। मनुष्यहरूको बुद्धिमा त कृष्णको नै चित्र आउँछ। तिमी बुद्धिमा छ— हामीलाई पढाउनेवाला शिवबाबा हुनुहुन्छ, उहाँ नै ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ। सबै मनुष्य मात्र भन्दछन्— कृष्ण भगवानुवाच, हामी भन्छौ— कृष्णलाई यो ज्ञान थाहा नै छैन। रात दिनको फरक भयो नि। बाबा अहिले तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान दिइरहनु भएको छ। यो हो स्वदर्शन चक्रधारी, त्रिकालदर्शी बन्नु। त्रिकालदर्शीको मतलब तीनै काललाई जान्नु हो। सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्य र तीन लोकलाई जान्नु। मूलवतन, सूक्ष्मवतन र स्थूलवतनलाई पनि तिमीले जान्दछौ। तिमीहरू मध्ये पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जान्दछन्। बाँकी यसमा कठिनाइ केही पनि छैन। शरीर निर्वाह पनि गर्नु छ। यस्तो भनिंदैन— कन्याले पनि शरीर निर्वाहको लागि मेहनत गर्नुपर्छ। कन्यालाई पति सँग रहनु छ। शरीर निर्वाह पतिले गर्छ। कन्यालाई आफ्नो खुट्टामा उभिनुपर्छ। एक कहानी छ— एउटी कन्याले पितालाई भनिन्, म आफ्नो भाग्य खान्छु। त्यस्तै तिमी कन्याहरू पनि आफ्नो पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। जति पढ्छौ, श्रीमत्तमा चल्छौ त्यति २१ जन्म राज्य गर्नेछौ। कन्याहरूको काम हो पढ्नु र पराई घर जानु। तिमीलाई पनि विष्णुपुरीमा पठाइन्छ। जति पढ्छौ त्यति उच्च पद

पाउँछौ। उनीहरूले त यत्तिकै कहानी सुनाउँछन्। सच्चा-सच्चा कुरा त यहाँको हो। बाबा स्वयं सम्मुख बसेर तिनीहरूलाई रहस्य सुनाउनुहुन्छ। तिमी सबै कन्याहरू हौ। अधर कन्याले पनि आफ्नो जीवन बनाइरहेका छन्। बाबा यस्तो कर्म सिकाउनुहुन्छ, जसबाट कहिल्यै दुःखी वा विधवा हुनु पर्दैन। तर कसै-कसैले मात्र उच्च भाग्य बनाउँछन्। कोही त बनाउँदा-बनाउँदै फेरि आश्चर्यवत् भागन्ती भएर यस्तो बाबालाई पनि छोडिदिन्छन्। छोड-पत्र पनि दिन्छन् किनकि शिवबाबा बाबा पनि हुनुहुन्छ भने पतिहरूको पति पनि हुनुहुन्छ। यस्तो बाबालाई बच्चाहरूले छोडिदिन्छन्। तकदिरमा रेखा लगाइदिन्छन्। प्रियतमा भए पनि त्यागपत्र दिएका कारण कौडी समान बन्छन्। यो पनि गायन छ— आश्चर्यवत् डायभोर्स देवन्ती, फारकती देवन्ती... जुन बाबा सँग २१ जन्मको राज्य भाग्य मिल्छ, उहाँलाई पनि छोडिदिन्छन्। कोही त आएर बाबाको बन्छन्। कोही कोही फेरि महामूर्ख पनि बन्छन्, जो छोड्छन् पनि, त्यागपत्र पनि दिन्छन्। चलनबाट नै थाहा हुन्छ। विकारमा गइरहन्छन् अनि आएर लुकि-छिपी बस्छन् फेरि लेखेर पठाउँछन्— बाबा भूल भयो, क्षमा गर्नुहोस्। अब सौगुणा दण्ड त चढिसक्यो त्यो कसरी क्यान्सिल हुनसक्छ। सही बताउनाले आधा माफ पनि हुन्छ..... यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— लुकेर कहिल्यै विकारमा नजाऊ। न दैहिक आकर्षणमा नै आउनु छ। क्रोध पनि धेरै ठूलो भूत हो, धेरैलाई दुःख दिन्छ। बाबालाई ५ विकारको दान दिएर फेरि लिन्छौ भने पद पनि भ्रष्ट हुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता, बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग, रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) आफ्नो उच्च तकदिर बनाउको लागि विकर्म विनाश गर्ने पुरुषार्थ गर्नु छ। पढाइमा पूरा ध्यान दिनु छ।
- २) कुसँगबाट आफ्नो सम्हाल गर्नु छ। पतित-पावन बाबाको सङ्गतबाट स्वयंलाई पावन बनाउनु छ।

वरदानः— आफ्नो फिचरद्वारा अनेकौंको फ्युचर श्रेष्ठ बनाउनेवाला श्रेष्ठ सेवाधारी भव

बोलेर सेवा त यथाशक्ति समय अनुसार गछौं नै तर संगमयुगको फ्युचर जुन फरिश्ता स्वरूप हो, त्यो तिम्नो फिचरबाट देखियोस्, तब सहज सेवा गर्न सक्छौ। जसरी जड चित्रले अनुहारद्वारा अन्तिम जन्मसम्म पनि सेवा गरिरहेको छ, त्यस्तै तिम्नो अनुहारमा सदा सुखको, शान्तिको, खुशीको झलक भएमा श्रेष्ठ सेवा गर्न सक्छौ। तिम्नो अनुहारलाई देखेर जस्तोसुकै दुःखी अशान्त, परेशान आत्माको पनि आफ्नो श्रेष्ठ भविष्य बनाउँछ।

स्तोत्रः— भाग्यविधाता बाबालाई आफ्नो सर्व सम्बन्धी बनायौ भने सर्व प्राप्तिहरूले सम्पन्न बन्छौ।

शब्दार्थः— महफिल= मनोरञ्जन सभा। फिचर= अनुहार। फ्युचर= भविष्य।